

kom det forbrugende Publikum til gode, thi man kan, synes jeg, have en berettiget Tvivl herom. Jeg henviste i saa Henseende til Bagerens Indtægter. Ministeren svarede hertil med at henvise til, at disse Indtægter mulig kunde hidrøre fra, at Bagerne spillede paa Væddeløbsbanen og paa Børsen. Jeg har nu ganske vist ikke noget Kendskab til, om denne Samfundsklasse har særligt Hang til at spille, og endnu mindre, om den har særlige Betingelser for at vinde i Spil, men alligevel tror jeg ikke, at Ministerens Begrundelse slaar til, naar man ser paa det faktiske, som foreligger gennem Skattelisterne omkring i Landet. (*Indenrigsministeren* [Rode]: Det var just ogsaa det, jeg sagde). Naa, men for øvrigt indeholdt mine Udtalelser ingen Bebrejdelser mod Bagerne, og der er saa meget mindre Grund til at bebrejde dem noget, som de netop har faaet deres Fortjenester godkendt af offentlige Myndigheder; mine Udtalelser var blot en Advarsel mod at tro alt for blindt paa dette, at naar Staten eller en offentlig Autoritet havde en Finger med i Kontrollen eller i Avancebegrænsningen, saa var alt godt. Jeg tror, vi har indhøstet adskillige Erfaringer i Retning af, at som det er urigtigt af den enkelte at stikke Samfundet Blaar i Øjnene, saaledes skal Staten ogsaa vare sig for det, og man kan let tilskrive Statens Kontrol noget større Betydning, end den egentlig har. Det er for øvrigt min Opfattelse, at hvad Staten har med at gøre, har en Tilbøjelighed til at blive meget dyrt, og det hænger vel nok sammen med, at der sædvanligvis skal et meget stort Apparat til til Administration. Naar Staten f. Eks. ved Afslutningen af sidste Aars Kornlov tilbød et Restlager af Statens Korn ovre i min Egn til en Andelsfoderstofforening for 42 Kr. pr. Tønde, Korn, som Landmændene har faaet 23 Kr. og nu med den ene Krones Tillæg 24 Kr. for, maa det ikke undre, at adskillige mente, at hvis det var en privat Mand, der tog denne Avance, vilde han være udsat for at blive tiltalt for Vareaager, og selv efter at man havde reduceret Prisen til godt 30 Kr., tror jeg dog, man maa indrømme, at denne Avance ligger betydeligt udoover, hvad en Købmand sædvanlig er vant til at faa. Jeg tror derfor, at det ikke er heldigt at sætte alt for stor Lid til dette, at det er Staten, der har Kontrol.

Med Hensyn til Forslaget om Befolkningens Forsyning med Flæsk mente Ministeren, at den Maade, som den efter det her foreslaaede skulde ske paa, var abso-

lut den bedste. At man ikke i radikale Kredse er ganske enig i denne Opfattelse, ønsker jeg at konstatere ved et lille Citat, som jeg med Formandens Tilladelse vil oplæse af Regeringsbladet „Politiken“s Eftermiddagsudgave for den 21. Oktober i Aar. Der staar i denne lille Artikel: „Alene denne sidste Foranstaltning“ — det er Flæskeordningen — „kommer til at koste Staten 16 Mill. Kr. for det halve Aar, der er Tale om. Det er jo mange Penge — Skatteyderne har al Grund til at gyse! Men man synes jo især, at det er mange Penge i Forhold til det ringe Udbytte, der kommer ud af dem. Det mærkelige ved Flæskeordningen er jo, at man næsten aldrig kan faa Flæsk paa sine Mærker — Folk maa rende Byen rundt til Nar, de maa tigge og betale — altsaa fremtidig 17—18 Øre mere for Pundet, end de hidtil har gjort —, og siden maa de deltage i Betalingen af 16 Mill. Kr. i forøget Skat! — Ordningen er skidt, og det er formentlig umuligt at lave en, der er bedre.“ Der synes saaledes indenfor det radikale Parti at være nogen Uenighed om, hvorvidt denne Ordning er god, og endogsaa om, hvorvidt det er muligt at lave en Ordning, der er god. Jeg mener ingenlunde, at det foreslaaede Kvantum af 200 g Flæsk ugentlig pr. Individ er for stort, og navnlig ikke, at det er for stort for de mindre velstillede, men det forekommer mig, at da det er et saa overordentlig stort Beløb, det her drejer sig om, bør man tage under Overvejelse, om man ikke netop derfor bør indskrænke sig til at hjælpe de vanskeligst stillede, og dette kunde da f. Eks. ske gennem Dyrtidsloven og gennem Kommunerne og ved Uddeling af Rabatmærker.

Til Forsvar for Margarineordningen nævnte Ministeren det betydningsfulde i, at Husmødrene nu vidste, hvad de skulde give for Margarine i Vinterens Løb. Jeg nægter ingenlunde Betydningen heraf, men det gælder for øvrigt ikke blot Margارين, men en lang Række af Artikler, som Husmødrene skal købe i Vinterens Løb, og om hvilke vi dog ikke vil være i Stand til at sige dem nu, hvad de vil komme til at koste. Det, jeg henstillede, var, at man, da man ikke paa det nævrende Tidspunkt kunde overse, hvor meget det kunde komme til at dreje sig om, og da der i øvrigt ikke i Øjeblikket foreligger noget om en Prisstigning, udsatte dette Spørgsmaal; thi ogsaa her kan det jo komme til at dreje sig om saa store Beløb, at det vil være nødvendigt at tage under Overvejelse